

AGNÈS MARTIN-LUGAND

Ľutujem, nemám čas...

motto

román

L'utujem, nemám čas...

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.motto.sk

www.albatrosmedia.sk

motto

AGNÈS MARTIN-LUGAND

L'utujem, nemám čas... – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

motto

AGNÈS MARTIN-LUGAND

Lutujem,
nemám čas...

motto

Copyright © Éditions Michel Lafon – Paris 2016
Published by arrangement with Lester Literary Agency
Translation © Zuzana Szabóová, 2017

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0056-6
ISBN e-knihy 978-80-566-0126-6 (1. zverejnenie, 2017)

Pre teba, len pre teba, navždy pre teba

*Povolanie, ktoré si slobodne zvolíme,
stane sa prameňom neobyčajného šťastia,
pretože nám umožní profitovať z toho,
k čomu sa prikláňajú naše city,
a z prirodzenej energie.*

Sigmund Freud
Choroby civilizácie

*Hlas môj vypočuj, vyslyš modlitbu moju,
daj mi šancu, počúvaj, srdcia bijú.
Neboj sa ma, nebuď krutá, prosím,
keď jedinú túžbu v sebe nosím.
Ver mi, sladká zajatkyňa,
poddaj sa, budeme dvaja.*

Serge Gainsbourg
L'eau à la bouche

~ 1 ~

Nech žijú študentské stáže, tie štyri mesiace sladkého ničnerobenia! S odstupom času oveľa lepšie chápem, prečo som si prax na konci štúdia našla na poslednú chvíľu. Na rozdiel od spolužiakov z obchodnej akadémie, ktorí boli ochotní drieť ako kone, som nehládala stáž s vyhliadkou na životný zápas o získanie prvého TPP. Bola som zástankyňou cesty menšieho odporu a vedela som, čo mám rada. Dokonale som ovládala francúzštinu a angličtinu, tak prečo to nevyužiť na to, aby som ľuďom uľahčila komunikáciu? Okrem toho som nesmierne rada rozprávala. Široko-ďaleko nebolo zhovorčivejšej osôbky. Presnorila som ročenku bývalých študentov. Natrafila som v nej na adresu agentúry, ktorá zastrešovala tlmočníkov pre obchodnú sféru, poslala som životopis, stretla som sa s asistentkou šéfa a problém s hľadaním stáže som mala vyriešený. Ale ruku na srdce, kto by túžil zažiť sa v takej diere len kvôli získaniu diplomu? Bola to

„kopírková stáž“ ako vyšitá, bez jediného centu na výplatnej páske. Keďže ostatní si každý mesiac aspoň trochu prilepšili, určite som bola jediná, komu to dávalo zmysel. A malo to nezanedbateľné výhody: nulovú zodpovednosť, žiadne povinné kostýmčeky, nijaké nadčasy, kávička zadarmo a príležitosť pridať sa v čase happy hour k partii! Pre dvojazyčnú osobu ako ja by to v budúcom živote mohlo byť zaujímavé pracovné miesto.

V ten deň sa mi poriadne krížili oči. Celú noc sme žúrovali, spala som necelé dve hodinky na sestriňom rozkladacom kresle vo vysokom štádiu rozpadu, pružiny sa mi celú noc zarývali do chrbta. Zdalo sa, akoby si nikto nevšimol, že som dorazila s vyše hodinovým oneskorením a hneď som sa zašila do kumbálu na zmetáky, ktorý mi slúžil ako kancelária. Popoludní som len silou vôle držala oči otvorené. Vtom sa ku mne na svinsky vysokých podpätkoch doknísala šéfova sekretárka, na perách jej pohrával diabolský úškrn. Bolo mi jasné, že to frustrované úbožiatko chce na mňa hodiť nejakú otravnú robotu.

– Odnes kávu pre návštevu do Bertrandovej kancelárie.

– Nejdem. Mám svoju robotu. Nevidno?

– Naozaj?

Zlomyselne sa na mňa usmiala, poobzerala si pestované nechty a potom akoby nič zahlásila:

– Aha! V tom prípade sa hneď po splnení tejto dôležitej misie presuň k viazaciemu stroju. Čaká tam na teba päť nových spisov. Ja to určite nestihnem.

Došlaka! S viazacou mašinkou som fakt nevedela zaobchádzať. Naklonila som hlavu a vrátila som jej nasprostastý úsmev.

– OK! Tak ja tú kávu spravím. Bude to tak lepšie, tvoja je fakt nechutná. Nebudeme dráždiť šéfa.

Zmeravela, a kým som sa zviechala zo stoličky, urazene ma sledovala pohľadom. Vyplazila som jej jazyk.

O chvíľu som sa s podnosom v rukách šinula k šéfovej pracovni. Musela som sa sústrediť, aby som sa pred všetkými nenatiahla. Pred dverami som si odfúkla, zadkom som si otvorila dvere a vzápätí mi do nosa vrazil závan tequilového oparu. Po predošlej noci zo mňa ťahalo ako zo suda.

Vošla som a prižmúrenými očami som fľochla na štyroch mužov v oblekoch. Pri pohľade na ich vážne, neprirodzene strohé tváre sa mi chcelo smiať. Pred každého som postavila šálku. Nenašiel sa medzi nimi ani jeden, ktorý by bezchybnú obsluhu ocenil aspoň kratučkým „vďaka“. Pre týchto pánov som bola menej než vzduch. Na okamih som predsa len zastala v nádeji, že si ma všimnú. Pritom som natrčala uši, lebo ma zožierala zvedavosť. Nezmohli sa ani na štipku zdvorilosti kvôli tomu, že majú plné hlavy starostí s riešením hladu vo svete? Očividne ani náhodou. Zato Bertrand sa práve zaplietol do anglických homoným a totálne sa zneвозмоžnil. A to si hovoril tlmočník! *Potreboval by doučovanie!* Spravila som prvý, druhý aj tretí krok, ktoré ma od neho delili, položila som mu ruku na plece a hrdo som mu šepala do uška tie správne slová. Prstami nervózne poklopkal po stole.

– Stážisti von! – precedil pomedzi zuby a zlostne na mňa zagánil.

Prudko som cúvla, na všetkých som sa nemotorne usmiala a vybehla som von, ani čo by do mňa strelil. Len čo sa za mnou zabuchli dvere, oprela som sa o ne chrptom, vzdychla som si a nakoniec som sa rozsmiala. To by sme mali. Teraz aspoň vie, že existujem! Och, božemôj, ja som taká krava! Mala by som sa naučiť zahryznúť si do jazyka.

O dva mesiace konečne prišlo vyslobodenie. Nenávidená stáž sa chýlila ku koncu. Musela som si však priznať, že isté rozhovory za zatvorenými dverami, ktoré som si v rámci „pracovnej náplne“ náhodou vypočula, vzbudili moju zvedavosť. Šéf a jeho traja tlmočníci pôsobili popri klientoch ako ropní magnáti. Boli tou krajšou stránkou sveta obchodu a ich džob vyzeral vzrušujúco. Vyrozumela som, že sa stretávajú s množstvom zaujímavých ľudí z veľmi odlišných sfér. Páčilo sa mi to, ba povedala by som, že ma to jemne dráždilo. Ale čo tam po tom, už o chvíľu vypuknú prázdniny. Najdôležitejšie bolo, že som sa mohla vrhnúť do prípravy veľkého plánu, o ktorom som ešte nikomu nepovedala. Skôr než začnem premýšľať o budúcej kariére, chcela som si spraviť rok voľna a s batohom na chrbte vyraziť na potulky po svete. Túžila som spoznávať krajiny, stretávať sa s ľuďmi, užívať si život a hlavne sa zabávať. O šiestej večer som si prevzala certifikát o absolvovaní stáže s podpísom frustrovanej šéfovej sekretárky a bola som pripravená na odchod. Naposledy som sa vrátila do svojej

komôrky a uvažovala som, či si mám uliať niekoľko pier a notes.

– Stážistka, ku mne do kancelárie!

Strhla som sa. Čo odo mňa môže chcieť sám veľký šéf? Jedným som si bola istá: poďakovanie za dobre vykonanú prácu a lojalitu v podobe šeku nedostanem. Nestála som o ďalšiu hubovú polievku, a tak som sa od svojho nemiestneho výstupu v pracovni zakrádala popri stene zakaždým, keď sa naše cesty skrížili. Na aký spôsob si ma chce vychutnať? Vošla som do pracovne, kde veľký manitou zúrivo ťukal do klávesnice. Stála som pri stole ako kôl v plote a nevedela som, čo s rukami. Prvýkrát som sa v úžasných teniskách značky Puma a s ryšavými vlasmi upravenými na spôsob divošky cítila totálne trápne a mimo.

– Nestojte mi tu! – ozval sa a ani na mňa nepozrel.

Sadla som si na pol zadku do kresla oproti nemu. Neunúval sa odtrhnúť oči od klávesnice.

– Donieslo sa mi, že ste tu dnes naposledy a štúdium máte ukončené.

– Hej, pane.

Pri slove „pane“ ním mimovoľne trhlo. Žeby mal problém so svojím vekom? V duchu som sa musela smiať. Áno, asi mám do činenia s krízou štyridsiatnikov!

– Čakám vás v pondelok o deviatej.

Prvýkrát sa mu uráčilo venovať mi pohľad.

– A načo by som sem chodila? – zareagovala som bez rozmýšľania.

Zdvihol jedno obočie a obozretne sa spýtal:

– Pochybujem, že ste si už našli iné zamestnanie. Alebo sa mýlim?

Ponúkal mi prácu a myslel to vážne! Nechájala som. Pomrvila som sa v kresle. *Prečo práve ja?* Celých šesť mesiacov som ani prstom nepohla, ak nerátam tú parádnu hlúposť.

– Teraz môžete ísť.

– Ehm... Nuž... Dobre... Ďakujem, – vyjachtala som a kyslo som sa usmiala.

Vstala som z kresla ako v spomalenom filme a zamierila som ku dverám. Siahla som na kľučku a v tej chvíli ma zastavil:

– Yaël!

Pozrime sa! Vie, ako sa volám.

– Prosím?

Zvrtla som sa a zistila som, že zmenil polohu. Sedel uvelebený v kresle.

– Tri veci, z toho dve rady a jedna otázka. Najskôr rady: nikdy viac nezopakujte to, čo ste mi vyviedli naposledy, a pustite sa do práce.

Vyhráža sa mi ako riaditeľka na strednej. Hrôzal.

– Spofahnite sa, – prisľúbila som a snažila som sa tváriť čo najskrúšenejšie.

– Otázka: kde ste sa naučili tak dobre po anglicky?

Vyprsila som sa ako kohút na kohútích zápasoch. Na tvári sa mu usadil predátorský úšľabok.

– S tým som sa narodila.

Jedno obočie mu oblúkom vyletelo hore. *Je úplne tupý alebo čo?* Budem mu to musieť vysvetliť polopate.

– Otec si zmyslel, že štúdium architektúry dokončí v Anglicku... Mama je Angličanka.

– Dobre, dobre. Ušetríte ma rodinnej ságy, takých

som už počul! Na budúci týždeň sa viac dozviete o svojom poste. Príjemný víkend a nezabudnite prísť v pondelok včas! Od tejto chvíle vám neskoré príchody nebudem tolerovať. A pre zmilovanie božie vás prosím, zmeňte šatník...

Vrátil sa k monitoru a viac sa o mňa nestaral. Pred odchodom som sa zastavila v kumbále na zmetáky po tašku. Napoly v mrákotách som nastúpila do metra a zvalila som sa na sedadlo. Čo sa to na mňa zosypalo? Dostala som svoj TPP. O nič som sa nepričinila, nič som nechcela a o novom poste som nič nevedela. Nechcelo sa mi pracovať. Okrem toho vo firme vládla otrasná atmosféra, za celý čas som nikoho nevidela smiať sa. Bertrand sa ma ani len nespýtal, či mám záujem. Napokon, nič som nepodpísala, nikto ma nemohol prinútiť, aby som sa tam v pondelok vrátila. Ten chlap si po mňa nepríde a nedotiahne ma tam za vlasy. Moje cestovateľské plány sa rúcali ako domček z karát... Ledaže by som chytila príležitosť za pačesy, zarobila si dajaké peniaze, o niekoľko mesiacov dala výpoveď a potom by som mohla s batohom na chrbte vandrovať dlhšie, než som pôvodne zamýšľala. Kto mi v tom zabráni? *Nikto!* O tom, že by mi rodičia zacvakali cestu okolo sveta, nemohlo byť ani reči. Aj bez toho už dosť zaplatili za moje štúdium, a tak som nechcela dlhšie žiť na ich trovy. Rozhodla som sa, že sa v pondelok dostavím do šéfovej pracovne aspoň kvôli tomu, aby som zistila, s akým platom môžem rátať. Ten džob mi vlastne zoslalo samo nebo! Keď metro zastavilo na stanici Saint-Paul, vyskočila som, prekliesnila si cestu pomedzi spolucestujúcich

a vymotala som sa z vozňa. Vybehla som po eskalátoroch a doskackala až k našej centrále, normálne známej pod menom *El País*. Krátko po začatí štúdia sme si tam postavili základný tábor. Hlavnou výhodou bola blízkosť školy, takže som sa v nej mohla kedykoľvek mihnúť a udržiavať dojem horlivej účasti na prednáškach. A potom, v tomto študentskom prístave sa neplatilo za parádu, a to nám vyhovovalo. Žartovali sme, že je zariadený podľa poslednej módy. Tak trochu pajzel, nič honosné, iba labilné barové stoličky a televízor nad barovým pultom. Za atmosféru vďačil len prvotriednej hudobnej výbave. Cítili sme sa tam dobre. Šéf s barmanom si nás obľúbili. Bavili sa na našich historkách, peňaženkách naprataných drobnými a smiali sa zakaždým, keď sme sa na poslednú chvíľu vychytili, aby sme stihli posledný autobus. Bar *El País* bol našou pomyselnou veľkou obývačkou a partia sa už stala jeho inventárom. Skôr než som vošla, celá vzrušená som pritisla tvár na okno a zaškerila sa na ostatných.

– Tento víkend žúrujeme, – zajačala som s rukami nad hlavou.

– Akoby to bolo niečo nové, – odvrkla Alice z vysokej barovej stoličky.

Ako šialená som sa hodila sestre okolo krku a poriadne som ju vystískala. Zakvačila sa o barový pult, aby sme sa obe nezvalili na dlážku.

– Našla som si robotu! – vrešťala som jej do ucha. Odtisla ma a vyvalila na mňa oči ako lopty.

– Ty si si hľadala prácu?

– Nie, ale mám ju!

– To znie sľubne!

Všetci sa zhákli okolo mňa. Naša malá banda vznikala postupne v priebehu niekoľkých rokov. Všetko sa začalo tým, že sa Alice zamilovala do Cédrica. Ona študovala históriu, on filozofiu. Tí dvaja sa našli. Oba ja rovnako pokojní, plachí a rozvážni. A ja? S maturitným vysvedčením vo vrecku som si rok po sestre vybrala pohodlie obchodnej akadémie, kde sa väčšina prednášok odohrávala v angličtine. V prvom ročníku som sa zoznámila s Adriénom. Zaparkoval tu po niekoľkých nevydarených rokoch na fakulte. To, čo bolo medzi nami, by som ani vo sne nenazývala láskou. Spolu sme flámovali, bavili sa, prebdeli sme kopu nocí a vymeškali sme kopu prednášok. A potom sa zo dňa na deň upratal. Na rohu ktorejsi ulice stretol lásku v podobe predavačky a slobodnej matky Jeanne. Všetko prijal za svoje vrátane jej pírsingu na jazyku, tvrdej povahy a ročnej dcérky Emmy, pritom však nestratil nič zo svojho (drsného) humoru a nespútanej vášne pre žúrovanie. Ani Marcov príchod neznižil frekvenciu našich flámov. Alice so Cédricom ho spoznali na fakulte. Študoval dejiny umenia. Presnejšie povedané, na tento odbor sa prihlásil a chodil na prednášky, keď si zmyslel. Ruky mal vždy pichnuté vo vreckách a nikdy si nerobil poznámky. Moja sestra tvrdila, že zakaždým, keď potreboval doučovanie, vyrojili sa celé krdle obdivovateliek ochotných obetovať sa a dať mu súkromné hodiny. Z lenivého a trochu tajomného rojka s hlavou večne v oblakoch išli do kolien. Svoje milostné eskapády držal v tajnosti. Boli sme nerozlučná dvojica, mala som ho stále na očiach a podľa toho, čo som vypozerovala, sa mi zdal

ľahostajný voči tomu, ako pôsobí na dievčatá. V ten večer sa však nedostavil.

– Kde je Marc? – bola moja prvá otázka, len čo som sa vymanila zo zovretia ostatných.

– Netuším, kde sa zasekol! – odvetil Adrien. – Zvyčajne prichádza ako prvý.

Vybrala som z vrečka svoj prvý mobil. Bola som naň hrdá, ako sa patrí!

– Zavolám mu!

Marc pochádzal z Touraine. Nechal rodičov, nech si ďalej nažívajú na vidieku, prišiel študovať do Paríža a býval u starého otca. Nezdvíhal, ako inak. Jeho starý otec bol ako víchor. Niekoľkokrát sme sa uňho zastavili, sotva sme sa pozdravili a už ho nebolo. Bol to veľmi svojský človek, vždy pripravený vyraziť na cesty za zlatom, ako rád šibalsky vyhlasoval. Keď sme sa Marca pýtali, čo vlastne robí, len mykol plecami a povedal, že Abuelo, lebo tak ho volal, je hľadačom pokladov. Zdalo sa nám to smiešne, zvykli sme si zažartovať na jeho účet, no keď sme ho zbadali, rýchlo sme zmenili tému. Vždy sa nám milo prihovril, pričom si nás skúmavo obzeral. Hoci sme spolu prehodili len zopár slov, občas som mala dojem, že ma pozná ako vlastnú dľaň.

– Určite príde, – vytrhla ma zo zamyslenia sestra. – Tak hovor, čo je to za prácu a ako sa to zomlelo?

Ustavične poškuľujúc po dverách baru, som im stručne vykreslila, ako si ma veľký šéf zavolať k sebe.

– Yaël, máš veľký problém! – oznámila mi Jeanne.

S pollitrom v ruke som na ňu prekvapene vytreštila oči. Diabolsky sa na mňa usmiala.

– Prosím?

Napila som sa. Nechápala som, kam tým mieri.

– Budeš sa musieť nahodiť. Nemáš na výber! Zabudni na tenisky a džínsy. Toto vyzerá vážne!

Pivo mi z úst vyfrklo až na barový pult. Alice zatlieskala a obe sme sa rozrehotali, ale Jeanne mi nedala pokoja.

– Geniálne! Zajtra sa s tebou zahráme na módnu prehliadku!

Hrôza!

– Nie! – zvrieskla som. – Nebudem sa predvádzať!

– A kto ti to káže? – zahriakla ma Jeanne. – Zájdem do butiky a kúpime ti kostýmček a lodičky. To bude ono!

Ohrnula som pery.

– Na podpätky ma nikto nedostane. Nikdy.

Začala som zuby a zamračila som sa. Zvyšok bandy sa na mne dobre zabával.

– Čo sa tu deje?

Stačilo, že som začula Marcov vážny hlas, ktorý znel, akoby oznamoval blížiacu sa skazu, a podpätky aj kostýmy mi celkom vyfučali z hlavy. Znova som bola v pohode, usmiala som sa. Nenútene podišiel bližšie, podal barmanovi ruku a na barový pult položil vrecúško s tabakom na šúľanie cigariet. Prešiel za mňa, ponad plece si bez pýtania vzal môj polliter a so žmurknutím si z neho dal poriadny dúšok.

– Prezradíte mi, čo oslavujeme? – nedal sa odbiť.

– Som zamestnaná, – priznala som sa so širokým úsmevom.

S nepredstieraným prekvapením sa na mňa zadíval.

– A to je dobre? Tebe sa chce makat’?

– Nie, nechce, ale keď boli takí milí a ponúkli mi džob, nemohla som to odmietnuť! – roztopašne som sa zasmiala.

– Ty si neskutočná!

Z výšin svojich sto osemdesiatich piatich centimetrov sa ku mne sklonil a uhrančivo sa mi zadíval do očí.

– Flámujeme do bezvedomia?

– Yes!

– V tom prípade beriem rundu na počesť Yaël! – vyhlásil nadšene.

Rozbehla sa párty, ako sa patrí. Ozývali sa výbuchy smiechu, vtipy a šialené plány budúcich dobyvateľov sveta, jedna runda striedala druhú. Adrien sa, pravdaže, nezdržal a pripomenul mi, ako neslávne dopadol žúr pred týždňom.

– Tvoj voľný pád z pódia sa navždy zapísal do pamätí!

– A či ja za to môžem, že ma tie pesničky vždy dostanú do tranzu?

Podplatila som dídžeja, aby zahral moje obľúbené hity: *Murders on the dance floor* a *I’m outta love*. Chvíľu som naňho žmurkala s príslubom, že si s ním dám drink, a zabralo to. Predviedla som sedemminútové vrcholné číslo, vrtela som sa ako vreteno, ale vzhľadom na výšku promile alkoholu v krvi sa to nemohlo skončiť inak, než pádom z pódia. Marc ma zachytil, skôr než som si stihla rozmlátiť hlavu o dlážku.

– Pekná záchranárska akcia, – pochvaľoval si Marc.